

Läterens Befjendelser

paa

Dødsleiet.

I dunkle Graners Skygge,
Hvor vilde Dyr kun bo,
Hvor Mennesker ei bygge
I sammen to og to.

Der sad ved Jldens Flamme,
Alt under Bakkehæld,
En norst Omstreiferstamme
En silbig Sommerfeld.

De Kvinder sees græde,
De Mænd saa stille laa;
Der tyses paa de spæde,
Selv Hunden gjø ei maa.

Dg se, ved gamle Stubbe
Paa Bjalters Underlag
Der hviler jo en Gubbe,
Hvidhaaret, furet, svag.

„Se!“ høres han at sige,
„Jeg længre lever ei,
Men maa nu snart bestige
Den mørke Dødens Bei.

Dog se, hvorhen jeg vender
Mit Blik til fordums Færd,
Jeg freidigt her befjender:
Jeg var Rommani værd.

Jeg elskede min Stamme,
Som det Rommani bør;
Jeg gjorde ei til Stamme
Min Slægt, som mangen gjør.

Saa Mangens Guds jeg røved,
Som negted, naar jeg bad;
Dg hvo paa Svig kun prøved,
Jeg svor et evigt Had.

Gift maatte tidt jeg bruge,
Naar jeg fornærmet blev;
Jeg Ild lod Hus opsluge,
Naar Hævnens Skrift jeg skrev.

Dg Kniv blev ofte draget,
Men kun til Selvforsvar,
Naar lumskelig bedraget
Af blege Mænd jeg var.

For eget Liv at hjerpe
Jeg brugte da min Kniv
Som rette Rødeværge;
Dg lod kun to sit Liv.

Jeg Gjengjæld aldrig øved
Mod dem mig gjorde godt;
Men svigted dem som prøved
At gjøre mig imod.

Saaledes har jeg levet,
Saa brugt vor Ret jeg har;
Dg ei jeg har bedrevet,
Hvad Ret ei blandt os var.

En Gang jeg dog har øvet
En arrig Riddingsdaad,
Hvor jeg det ei behøved.
Hu — skarp er denne Braad!

Det var en Aften filde,
For Sne og Slud og Vind,
Vi Husly søge vilde
Dg paa en Gaard gif ind.

Da var det som hin Onde
Med et og pludselig
For i den unge Bonde.
Dig aned ingen Svig.

„Fordømte Taterfanter!“
Han raabte; „Jeg skal jer
Saa væk fra disse Kanter;
For jer finds Plads ei her.“

En Kamp sig nu udspinder;
Af Knivstik Blodet flød,
Dg Mand og Kvinde finder
En brat og voldsom Død.

Saa gif det, hvo som turde
Rommani falde an.
Jeg gjorde, hvad jeg burde;
Jeg det ei angre kan.

Saa Huset vi antændte,
Mord skjultes kun ved Ild;
Men mens det lystig brændte,
En Røst vi hører vild.

Se, tvende Børn de skrige
Om Hjælp fra Løftet ned;
Løet ved der staar en Stige
Som om til Hjælp bered.

Alt, end jeg disse skuer,
Som Engle to de smaa
Omkranset af Jldens Luer
Mod Himmelhvælvet saa.

De mange Gange raaber,
De mange Gange bad.
Forgjæves dog de haaber.
O, frygtelige Had!

Ja, Hadet havde slukket
Medlidensheds Blod.
Ei rørte Børnesukket,
Ei Børnestemmen blød!

Jeg raabte: „Lad dem brænde,
Lad Engelen forgaa!
Vi efter dem vil sende
Til Helved deres Smaa!“

Nu Løftets Knagen høres
Følgt af et Jammerskrig;
Jeg endnu ikke røres,
Men stod der Stenen lig!

End ser jeg hine tvende,
Dem griber Jlden alt;
End kan jeg det afvende,
Alt Godt i mig var koalt.

Snart høres nok en Knagen,
Og se, det hele Hus
Med frygtelige Dragen
Hist synker ned i Grus.

Bildt skreg jeg: „Nu jo synker
De Smaa i Moders Favn,
Nu ei de mere flynker,
De er i bedste Havn!“

Jeg har ei kunnet glemme
Den Riddingsdaad saa fæl,
Som kunde saa beskjæmme
En født Rommani Sjæl.

Den slog til Jord mit Dø,
Den knækkede min Kraft,
Den monne Modet bøje,
Den saared Livets Saft.

Alt, kunde jeg udslætte
Kun denne onde Daad
Og Dødt med Godt oprette; —
Men al, jeg ved ei Raad.

Hu! hu! hvor dog jeg fryser,
Dog er som Jld mit Blod.
Hu! Jeg for Døden gysrer
Fra Hjerne og til Fod.“

Tilbage mon han synke,
Og Dødt lukkes brat;
Udslettet se's hver Nynke
Og furet Pande glat.

En Mand en Rallen hører,
Han skjælver som et Løv;
Han Haand mod Hjertet fører,
Og ak! Han er kun Støv.

Den anden Morgenrøde
Da sees fire Mænd
At bringe ud den Døde
Paa Fjeldsjøens klare Vand.

Og Vandet op sig luffer
At Byttet favne maa,
Da Volgen sorgfuldt sukker
Bed saadant et at faa.

Al, gid jeg kunde ile
Fra dette Tavnetag;
Nu kan jeg ej mer smile
Alt efter denne Dag.

(Eftertryk forbydes).

Pris 10 Ore.
